

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/217/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920201672
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7920201672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Jany Dudíkovej a Mgr. Miloša Greguša v právnej veci starostlivosti súdu o maloletú N. N. nar. XX.XX.XXXX zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov dieťa rodičov: V. N. nar. X.XX.XXXX bývajúcej na U. ul. č. XXXX/XX v M. a Y. N. nar. XX.XX.XXXX bývajúceho na V. ul. č. XXXX/X v Trebišove zastúpeného JUDr. Viktóriou Hajduovou, advokátkou AK so sídlom v Trebišove na ul. M. R. Štefánika č. 3197/32 o návrhu otca na zníženie výživného o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 15P/56/2020-64 z 5.6.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom návrh otca na zníženie výživného zamietol. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a preto vo veci nesprávne rozhodol. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že došlo k zmene pomerov na jeho strane, ktorú súd nesprávne vyhodnotil. Uviedol, že v zmysle § 78 ods. 1 ZoR sa za zmenu pomerov považuje strata zamestnania, dlhodobá práceneschopnosť ako aj zhoršenie majetkových pomerov, pričom všetky tieto predpoklady ako povinný naplnil, no súd sa uskomnil s vyjadrením, že nie je dôvod na zníženie výživného, pretože by to nebolo v záujme mal. dcéry. Toto vyhodnotenie súdu považuje za nesprávne, pretože obchádza literu zákona, ktorá jednoznačne hovorí, že ak dôjde k zmene pomerov, čo preukázateľne došlo, je to dôvod na zmenu výšky výživného, v jeho prípade znížením. O potrebe zmeny rozhodnutia v jeho prospech svedčí aj tá skutočnosť, že príjem matky sa zvýšil, kým on o svoj príjem prišiel z dôvodov, ktoré nezavinil. V čase pandémie bolo vylúčené, aby si našiel hneď nové zamestnanie, dostal sa do absolútnej platobnej neschopnosti a doposiaľ ho živia rodičia. Poukázal na to, že súd rozhoduje podľa stavu, ktorý je daný v čase keď sa konanie vedie. V čase podania návrhu nemal žiaden príjem a uplatňuje aj ust. § 63 CMP a uvádza nové skutkové tvrdenia v rovine, že podal žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a uplatnil si nárok voči bývalému zamestnávateľovi. Rozhodne popiera, že by sa vlastným pričinením pripravil o doterajší príjem a teda k zhoršeniu jeho pomerov nedošlo jeho vinou. Namietal, že neobstojí argumentácia súdu, ktorý konštatoval, že: „Pri akomkoľvek plánovaní spôsobu života, zmeny zamestnania, resp. úverového zadĺženia, musí mať na zreteli povinný rodič vždy existujúcu vyživovaciu povinnosť tak, aby jej plnenie v žiadnom prípade neohrozil...“. Toto odôvodnenie sa nevzťahuje na jeho prípad, nakoľko on zmenu pomerov, ktorá na jeho strane nastala, vôbec nijako neplánoval ani neovplyvnil, je daná objektívne a pokiaľ na ňu zákon pamätá, ako na predpoklad zmeny výživného jeho znížením aj keď ide o mal. dieťa, je súd povinný to rešpektovať, výživné znížiť a teda rozhodnúť v zmysle zákona. Z

vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Konštatovala, že súd vykonal vo veci rozsiahle a veľmi podrobné dokazovanie, na základe čoho správne vo veci rozhodol. Argumenty otca v jeho odvolaní nemôžu obstať, sú to jeho účelové a ničím nepodložené tvrdenia. Otec uvádzal počas konania, že medzi jeho pravidelné výdavky mimo výživného patria poplatky za služby mobilného operátora 70 € mesačne, splátky úveru po 55 € a splátky leasingu motorového vozidla 311 € mesačne, pričom v ďalšom uvádzal, že obe splátky uhrádzajú jeho rodičia, starobní dôchodcovia, u ktorých doposiaľ býva, pričom na výživu neprispieva. Z uvedeného vyplýva, že otec vedome uvádza a umelo navyšuje svoje výdavky, ktoré reálne ani nemá, keďže splátky úverov v celkovej výške 366 € splácajú jeho rodičia. Je toho názoru, že aj poplatky za služby mobilného operátora v sume 70 € sú prehnane vysoké. Poukázala na to, že sám otec potvrdil, že t. č. je bez pracovného pomeru, nemôže a ani nemieni v najbližšej dobe nastúpiť do zamestnania „nakolko si potrebuje vyriešiť svoje vlastné problémy a až potom riešiť výživné na dieťa a nástup do práce.“ Aktívne si zamestnanie nehľadá a podľa jeho vyjadrenia by ani do zamestnania nastúpiť nemohol, keďže potrebuje vyriešiť vlastné problémy a aj z dôvodu, že prebieha súdne konanie a potrebuje sa radíť s právnikmi. Otec účelovo nielenže nepracuje, vedome sa vyhýba práci, ale nie je schopný, či ochotný sa ani zaevidovať v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Konštatovala, že otec nemá vybudované žiadne pracovné návyky ani žiadnu pracovnú disciplínu, čo vyplýva aj z vyjadrení jeho bývalých zamestnávateľov a dôvodov ukončenia jeho pracovného pomeru. Zamestnávateľ W. Slovakia s.r.o. Michalovce ukončil s otcom pracovný pomer v skúšobnej dobe pre neuspokojivé pracovné výsledky a zamestnávateľ L. s.r.o. Vranov nad Topľou z dôvodu, že opakovane porušil nariadenia a povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že otec maloletej robí všetko preto, aby nepracoval, účelovo sa vyhýba práci, namiesto toho, aby nastúpil do zamestnania, hľadá spôsoby ako nepracovať, pričom argumentuje nezmyselnými dôvodmi, ako napr., že mu zamestnávateľ neposkytol také ochranné prostriedky, ako boli predpísané, čo bolo dôvodom, pre ktorý odmietol vycestovať do cudziny a tiež, že ho „seklo“ v križoch. Tvrdenia otca, že mu bývalý zamestnávateľ nevyplatil mzdu sa preukázali ako nepravdivé, keďže sám priznal, že „mu neboli vyplatené nejaké nadčasy a nejaké diéty“. Z toho vyplýva, že mzda mu vyplatená bola a túto skutočnosť v podstate potvrdzuje aj to, že trestné oznámenie, ktoré otec podal na bývalého zamestnávateľa bolo odmietnuté. Neobstoja ani argumenty otca, že mu zamestnávateľ vykonal jednorazovú zrážku z vyplatenej zálohy 450 € a aj pokutu za prekročenie rýchlosti v Taliansku, ktorú dostal od tamjšej polície vo výške 1.722 €. To je čisto iba otcov problém a ich maloletá dcéra nemôže byť za jeho nezodpovednosť trestaná a postihovaná. Poukázala na to, že otec podal návrh na zníženie výživného od obdobia koronakrízy, čo je podľa jej názoru čisto účelový, úmyselný a cielený krok, aby vyzeral ako chudák, ktorý práve kvôli kríze, teda nie vlastným zavinením, ostal bez finančných prostriedkov, čo je úplný nezmysel. Preto sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu aj v tom, že otec žiadnym spôsobom nepreukázal, že by existovali dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 77 ods. 1 ZoR. Uviedla, že s rozhodnutím súdu sa plne stotožňuje, súd správne rozhodol, keď návrh otca zamietol, pretože je v rozpore so záujmami mal. dieťaťa a nebolo by zákonné ani spravodlivé vyhovieť návrhu otca znížiť mu výživné na mal. dieťa, ktoré je vzhľadom k svojmu veku odkázané na jeho výživu od neho.

4. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu matky uviedol, že jej tvrdenia v podaní označenom ako vyjadrenie k odvolaniu v skutočnosti nie sú vyjadrením k odvolaniu ani k jeho odvolacím dôvodom. Matka opisuje argumentáciu súdu z odôvodnenia rozsudku, ktorý on odvolaním napáda a preto tvrdí, že jej vyjadrenie ako z jeho obsahu vyplýva, nenamieta jeho odvolacie dôvody, resp. sa k nim v podstate nevyjadruje, ale tvrdí, že jeho argumenty neobstoja, no zároveň nepopíše, pre ktorý dôvod nie sú spôsobilé obstať. Pokiaľ matka poukazuje na ním uvedené výdavky, tieto sú naďalej jeho výdavkami, no ich úhradu t. č. realizujú jeho rodičia pre jeho platobnú neschopnosť, ktorú si on nezavinil, teda matka opätovne účelovo prekrúca ním tvrdené skutočnosti. Výrazne sa ohradil voči tvrdeniam, že účelovo podal návrh na zníženie výživného zneužitím obdobia pandémie pre koronavírus a rovnako popiera aj osočujúce tvrdenia matky, že sa práci vyhýba. Nestotožnil sa s odkazom matky na § 77 ods. 1 ZoR, nakolko sa to netýka predmetu konania a je zjavne mylne použitým ustanovením v tomto kontexte. Záverom uviedol, že na podanom odvolaní trvá v celom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolacieho návrhu, nakolko ním podané odvolanie považuje za absolútne dôvodné.

5. Matka vo vyjadrení k vyjadreniu otca uviedla, že v celom rozsahu zotrúva na písomnom vyjadrení z 15.7.2020. Všetky jej tvrdenia sa zakladajú na pravde, ale hlavne na tom, že otec maloletej nehľadá spôsob, by ako rodič platil výživné, ktoré ani zďaleka nepokrýva všetky odôvodnené potreby maloletej, nakoľko je to iba jediná jeho povinnosť, pretože sa o nič iné nestará a ani nič iné pre dcéru nezabezpečuje. Poukázala na to, že otec sústavne hľadá spôsob ako si neplniť túto jedinou povinnosť voči svojej maloletej dcére, všetky jeho pracovné pomery skončili z dôvodu jeho konfliktnéj povahy a najmä nechoty prispôbovať sa pokynom zamestnávateľa a plniť si svoje pracovné povinnosti. Je pre neho jednoduchšie sedieť doma bez akéhokoľvek príjmu, neevidovaný na ÚPSVaR ako uchádzač o zamestnanie a riešiť zníženie výživného ako za akýkoľvek príjem vykonávať akúkoľvek prácu, minimálne do obdobia, kým ich dcéra nebude schopná sama sa živiť a zabezpečovať svoje potreby. Konštatovala, že otec má viacero možností zamestnať sa, keďže je vyučený v odbore murár - disponuje výučným listom, je vyštudovaný v študijnom odbore kuchár - čašník - disponuje maturitným vysvedčením, disponuje vodičským oprávnením viacerých skupín. V čase podania návrhu bol síce PN, avšak to absolútne nie je dôvod na zníženie výživného, keďže sa jedná o stav dočasný, jeho pracovný pomer u zamestnávateľa počas PN stále trval, mal možnosť po skončení dočasnej PN vrátiť sa do zamestnania, avšak vzhľadom na jeho opakované postoje, aj napriek výzve zamestnávateľa, do práce nenastúpil, preto s ním zamestnávateľ ukončil pracovný pomer. Teda v čase podania návrhu mal otec aktívny pracovný pomer, ktorý však skončil výlučne jeho vinou. Poukázala na to, že otec uvádza výdavky na auto, ktoré nie je jeho vlastníctvom, je kúpené na leasing na meno jeho otca, pôžičku, ktorú uvádza ako svoj výdavok, platí jeho mama, preto nevidí dôvod na to, aby mali byť tieto položky zohľadňované ako výdavky otca, keďže preukázateľne nimi nie sú. Uviedla, že otec podal návrh na zníženie výživného 23.4.2020 s tým, že žiadal o jeho zníženie späť od 1.3.2020, preto je použitie § 77 ods. 1 ZoR preukázateľne správne použité. Záverom uviedla, že výživné na maloletú dcéru bolo naposledy upravené v roku 2010, odvtedy prešlo 10 rokov a evidentne došlo k zmene pomerov na strane maloletej.

6. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril.

7. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak

8. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 65, § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a v súlade s ust. § 191 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Výživné pre mal. N. bolo naposledy upravené rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 6C/142/2010-31 zo dňa 20.10.2010, ktorým bolo manželstvo rodičov mal. N. rozvedené. Súd prvej inštancie vzhľadom na predmet konania, ktorým je zmena rozhodnutia o výživnom správne porovnával pomery v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom s pomermi existujúcimi v čase rozhodovania o terajšom návrhu otca na zníženie výživného v súlade s ust. § 78 ods. 1 ZoR a súčasne správne aplikoval ust. § 75 ods. 1 vety druhej ZoR, z ktorého vyplýva povinnosť súdu prihliadať na potencióálne príjmy povinného rodiča, ak sa bez dôležitého dôvodu vzdá výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu, prípadne, ak na seba berie neprímerané majetkové riziká. Na zníženie alebo stratu príjmu povinného rodiča je možné preto prihliadnúť len v prípade preukázania dôležitého dôvodu, ktorý vznikol objektívne bez zavinenia rodiča, ktorým môže byť napríklad preukázateľne výrazné zhoršenie zdravotného stavu znemožňujúce jeho doterajší výkon práce, skončenie pracovného pomeru z organizačných dôvodov, prípadne zníženie príjmu opäť z dôvodov na strane zamestnávateľa a podobne, teda dôvody, ktoré povinný rodič nemôže ovplyvniť. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná

povinnosť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine) z čoho vyplýva, že každý rodič je povinný usmerňovať svoje pracovné a životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k dieťaťu nebolo ohrozené. Preto pokiaľ rodič plánuje zmenu zamestnania, zmenu bydliska alebo počtu vyživovacích povinností, musí mať na zreteli vždy už existujúce vyživovacie povinnosti tak, aby ich plnenie žiadnym spôsobom neohrozil. Zníženie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť by malo byť len výnimočné a založené na výsostne objektívnych dôvodoch, neschopnosti povinného rodiča plniť si vyživovaciu povinnosť. V opačnom prípade by zníženie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť znamenalo posunúť zodpovednosť povinného rodiča za zdravie a život dieťaťa na druhého rodiča, ktorý sa osobne o dieťa stará a dobrovoľne si plní vyživovaciu povinnosť k dieťaťu. Z preskúmaného spisu nevyplýval žiaden ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý by odvolací súd mal akceptovať odvolacie námietky otca a znížiť výživné pre oprávnené dieťa a dodáva, že doterajšie výživné je vzhľadom na zákonné ustanovenia citované v odôvodnení napadnutého rozsudku a z nich vyplývajúce zásady primerané zárobkovým schopnostiam a možnostiam otca. Zmeny, ktoré nastali na strane otca podstatným spôsobom neovplyvnili jeho schopnosti a možnosti plniť si vyživovaciu povinnosť doposiaľ určeným výživným najmä s prihliadnutím na to, že od predchádzajúcej úpravy výživného uplynulo obdobie 10 rokov a odôvodnené potreby mal. Lucie sa neustále zvyšujú v dôsledku jej rastu a školskej dochádzky, preto zníženie výživného pre oprávnené dieťa by v tomto prípade znamenalo posunúť zodpovednosť otca za zdravie a život oprávneného dieťaťa na matku, ktorá sa osobne o neho stará a dobrovoľne si plní voči nemu vyživovaciu povinnosť. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Na tieto skutočnosti prihliada aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu. Ak sa tvrdený príjem javí ako nepravdivý, je povinnosťou súdu prihliadnuť na celkové majetkové pomery a potencialitu príjmov, t.j. k jeho zjavne nevyužitým schopnostiam. Pri rozhodovaní o výživnom je rozhodujúci príjem, ktorý by rodič reálne mohol dosahovať, a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje, pretože tzv. princíp potenciality príjmov má prednosť pred princípom fakticity a ukladá súdu povinnosť prihliadať nielen na reálne schopnosti a možnosti rodiča, ale aj tie, ktoré by mohol dosahovať, ak by dostatočne využíval či už svoju kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosti, zručnosti, pracovné skúsenosti ako aj možnosti dané jeho vekom, pričom ako vodič kamiónu žiadnym spôsobom nepreukázal, že by si hľadal pracovné uplatnenie prípadne aj v týchto oblastiach. Pokiaľ ide o deklarované výdavky otca odvolací súd konštatuje, že zákon zásadne nerozlišuje, či ide o nevyhnutné životné potreby rodiča alebo iné potreby. Súdy ani nemajú povinnosť konkrétne skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča o vyživovacej povinnosti ktorého sa koná. Preukazovanie výdavkov povinného rodiča však môže slúžiť ako dôkaz na stanovenie jeho životnej úrovne, avšak nie ako dôkaz, že rodič nemá dostatok finančných prostriedkov na to, aby plnil primeranú vyživovaciu povinnosť k svojmu dieťaťu. Konštatuje, že nikto nemá zákonnú povinnosť pracovať, ale každý rodič maloletého dieťaťa, resp. dieťaťa, ktoré nie je schopné živiť sa samo, má zákonnú vyživovaciu povinnosť, preto túto skutočnosť musí mať vždy na zreteli pri akomkoľvek rozhodnutí, ktoré by mohlo ovplyvniť jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Poukazuje aj na to, že rodič, ktorý nemá maloleté dieťa v osobnej starostlivosti, má možnosť zvyšovať svoj príjem napríklad vycestovaním za prácou, prácou nadčas, prípadne doplniť svoj zdroj príjmu čiastočnou prácou na dohodu, na rozdiel od rodiča, ktorý zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, v dôsledku čoho jeho výkon práce je časovo a miestne obmedzený. Z predloženého spisu je zrejmé, že otec bol od 10.1.2019 do 31.7.2019 zamestnaný v spol. J. Slovakia s.r.o., pracovný pomer skončil dohodou bez uvedenia dôvodu. V spol. L. s.r.o. Vranou nad Topľou bol zamestnaný od 9.10.2019 do 7.5.2020, v čase od 11.3.2020 do 30.4.2020 bol práceneschopný. Dňa 1.5.2020 nenastúpil do zamestnania, preto bol s ním ukončený pracovný pomer 7.5.2020 podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, nakoľko opakovane porušil nariadenia a povinnosti vyplývajúce z pracovnej zmluvy. Po skončení pracovného pomeru otec nepožiadaval o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie dôvodiac, že najprv si potrebuje doriešiť všetky svoje osobné veci. Podľa odvolacieho súdu je neprijateľná argumentácia otca, že aj v prípade, ak by mu v súčasnosti ponúkli zamestnanie, nie je ochotný ihneď nastúpiť do práce, keďže si najprv potrebuje vyriešiť svoje problémy súvisiace s neplatným skončením pracovného pomeru až potom môže riešiť dcéru a výživné a otázku voľných pracovných miest bude riešiť na poslednom mieste po tom, čo vyrieši všetko ostatné a aj keď v súčasnosti výživné neplatí, dcéru má rád. Správne konštatoval súd prvej inštancie, že u otca nastala zmena pomerov v dôsledku toho, že prišiel o zamestnanie, avšak okolnosti, za akých dostal výpoveď zo zamestnania aj odvolací súd vyhodnotil ako okolnosti, ktoré si zapríčinil otec svojím nezodpovedným správaním, keď s ním posledný zamestnávateľ okamžite skončil pracovný pomer pre opakované porušenie nariadení a povinností vyplývajúcich mu z pracovnej zmluvy.

11. Záverom odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam otca poznamenáva, že jeho argumentácia rozsahu vlastných nevyhnutných výdavkov pôsobí vo faktickej a právnej rovine smerom k vyživovacej povinnosti voči mal. N. nevyvážene a dovoľuje skôr záver, že subjektívne vnímanie vlastnej životnej situácie otcovi bráni objektívne posúdiť rozsah odôvodnených potrieb mal. dieťaťa preukázaných v priebehu konania na súde prvej inštancie. Rovnako vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd dodáva, že doteraz určené výživné pokrýva životné náklady mal. dieťaťa len v minimálnom rozsahu a je nepochybné, že podiel matky na výživnom voči mal. dieťaťu musí byť minimálne taký, ako je u otca, pričom matka sa o dieťa osobne stará. V kontexte zisteného skutočného stavu súdom prvej inštancie považoval odvolací súd námietky otca za účelovú obranu v snahe dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a podľa § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko žiaden z účastníkov návrh na ich priznanie v odvolacom konaní nepodal (§57 CMP, § 378 ods. 1 CSP).

13. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).